

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/14/2018
Identifikačné číslo spisu:	7215202103
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:7215202103.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci žalobkyne K. K., nar. XX. XX. XXXX, bývajúcej v S., Z. XX/X, proti žalovanej K. B., nar. XX. X. XXXX, bývajúcej v I., K. X, v dovolacom konaní zastúpenej verita, s. r. o. advokátska kancelária so sídlom v Bratislave, Miletičova 5B, v mene ktorej koná JUDr. Jozef Novák, advokát a konateľ, o zaplatenie 4.334,29 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 41C/79/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11. novembra 2016 sp. zn. 3Co/521/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II rozsudkom z 15. júla 2015 č. k. 41C/79/2015-98 pripustil zmenu žaloby a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4.230,79 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a rozhodol o náhrade trov konania. Vychádzal zo zistenia, že podľa Osvedčenia o dedičstve z 10. 12. 2012 č. 24D/683/2010 Dnot 229/2010 po poručiťke K. O., rod. K., zomrelej XX. XX. XXXX, dedičstvo nadobudla v celosti žalovaná s tým, že ustupujúcim dedičom (aj žalobkyni) vyplatí jej zákonný podiel za odpredaj bytu č. X, na X. poschodí obytného domu sup. č. XXX v D., ul. A.Á. X, najneskôr do 30. 6. 2013 (žalovaná byt predala za kúpnu cenu 68.000 eur, z ktorej jedna osmina predstavuje sumu 8.500 eur; výška súdneho poplatku za dedičské konanie pripadajúce na žalobkyňu činila 103,50 eur), že žalovaná žalobkyni vyplatila z kúpnej ceny bytu sumu 2.870,44 eur, že žalovaná poskytla žalobkyni dňa 16. 2. 2009 pôžičku v sume 55.000 Sk, ktorej nesplatený zostatok predstavoval sumu 1.295,27 eur a že žalobkyňou uplatnený nárok pozostával z jej zákonného podielu za odpredaj bytu v sume 8.500 eur po odpočítaní sumy 103,50 eur súdneho poplatku, sumy 2870,44 eur a sumy 1.295,70 eur predstavujúcej dlh žalobkyni žalovanej. Nestotožnil sa s právnym názorom žalovanej, že listina z 25. 8. 2009 označená ako Zmluva o poskytnutí finančnej pôžičky je uznaním dlhu žalobkyne voči žalovanej. Túto listinu považoval len za písomné potvrdenie ústne uzavretej zmluvy o pôžičke a za dohodu o zmene v spôsobe splácania dlhu formou splátkového kalendára so splatnosťou vrátenia dlhu najneskôr do 15. 2. 2010. Keďže žaloba v spore bola podaná na súd až 30. 1. 2015, dospel k záveru, že dlh s príslušenstvom titulom žalobkyňou nezaplatennej pôžičky je premĺčaný. Vzhľadom na žalobkyňou vznesenú námietku

premlčania, nemohol na tento dlh prihladiť (o sumu 1.295,70 eur žalobkyňa aj tak uplatnený nárok znížila), a to ani pokiaľ ide o zmluvnú pokutu a úrok z omeškania z tejto sumy. Uplatnený nárok nemohol zaniknúť započítaním urobeným podaním žalovanej z 23. 3. 2015 ani urovnaním vzájomných pohľadávok. Zánik premlčaných pohľadávok započítaním je možný len na základe dohody medzi stranami. Uzatvorenie takejto dohody medzi stranami, čo sa týka zmluvnej pokuty a úrokov z omeškania, v konaní však preukázané nebolo. Žalobu podanú žalobkyňou považoval preto za dôvodnú a v celom rozsahu jej vyhovel. Právne vec posúdil podľa § 488, § 489, § 491 ods. 1, § 657, § 658 ods. 1, § 544 ods. 1 a ods. 2, § 558, § 580 ods. 1, § 581, § 101, § 103 a § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O. s. p.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 11. novembra 2016 sp. zn. 3Co/521/2015 na odvolanie žalovanej rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobkyňi plnú náhradu trov odvolacieho konania. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil aj správne právne závery. Stotožnil sa s odôvodnením jeho rozsudku, ktoré považoval za presvedčivé. Na doplnenie jeho dôvodov uviedol, že správne Zmluvu o poskytnutí finančnej pôžičky nezhodnotil ako jednostranný právny úkon uznania dlhu žalobkyňou, ale vzhľadom na uzavretie ústnej dohody, len ako potvrdenie o uzavretej dohode o pôžičke s tým, že súčasťou dohody bol nový spôsob splácania v splátkach so splatnosťou najneskôr do 15. 2. 2010 a tiež sankcie v prípade, že žalobkyňa neuhradí dohodnuté splátky riadne a včas. Súd prvej inštancie správne ex offio prihladol na žalobkyňou vznesenú námietku premlčania, keďže k uplatneniu nároku titulom pôžičky došlo po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty. Samotnú istinu nemohol súd priznať aj z dôvodu, že žalobkyňa o sumu 1.295,70 eur uplatnený nárok znížila. Za správny považoval aj názor súdu prvej inštancie, že ak došlo k premlčaniu základu nároku (istiny), je premlčané aj príslušenstvo vyplývajúce z tohto nároku v podobe zmluvnej pokuty a úrokov z omeškania. Pokiaľ ide o uznanie dlhu podľa § 558 OZ podotkol, že je potrebné, aby tento jednostranný právny úkon okrem všeobecných náležitostí dlžník urobil písomnou formou, vyjadril v ňom prísľub zaplatenia dlhu a uviedol dôvod a jeho výšku. Uznanie dlhu nie je samostatným zaväzovacím dôvodom a nemožno ním založiť nový záväzok. Zdôraznil, že uznaním dlhu nemožno jednostranne meniť pôvodne dohodnutý rozsah práv a povinností, a teda ani pôvodnú dohodu o splatnosti. V súvislosti s premlčaním úrokov z omeškania poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 3 Cdo 3029/2011, podľa ktorého právo na úroky z omeškania (ak nebolo priznané súdnym rozhodnutím alebo písomne uznané) sa premlčuje v trojročnej premlčacej dobe, ktorá začne plynúť odo dňa, kedy sa dlžník ocitol v omeškaní. K námietke žalovanej, že dovolanie sa premlčania žalobkyňou treba považovať za výkon práva urobený v rozpore s dobrými mravmi uviedol, že ide o námietku neopodstatnenú. Žalobkyňa totiž znížila svoj nárok o sumu 1.295,70 eur, ktorú dlhovala žalovanej z titulu pôžičky, hoci išlo o premlčaný dlh. Vznesenie námietky premlčania žalobkyňou nemožno preto považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 OZ. Z týchto dôvodov považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a preto ho podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala včas dovolanie žalovaná. Uviedla, že dovolanie podáva z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom a že prípustnosť dovolania uplatňuje podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., lebo odvolací súd sa pri riešení právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Nestotožnila sa s právnym názorom odvolacieho súdu, keď tento v dôvodoch rozsudku podotkol, že „na platné uznanie dlhu podľa § 558 OZ je okrem všeobecných náležitostí (§ 34 a nasl. OZ) potrebné, aby tento jednostranný právny úkon dlžník urobil písomnou formou, vyjadril v ňom prísľub zaplatenia dlhu a uviedol dôvod a jeho výšku“. Občiansky zákonník totiž pre uznanie práva nevyžaduje vyjadrenie prísľubu zo strany dlžníka. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 11. 1991 sp. zn. 2 Cz 60/91, v ktorom najvyšší súd uviedol, že požiadavka určitosti uznávacieho prejavu v zmysle § 110 ods. 1 OZ, čo do dôvodu a výšky je splnená aj bez výslovného výrazu uznanie dlhu, ak z okolností prípadu je nepochybné, že išlo o uznávací prejav. V tom istom rozsudku sa uvádza, že ak krajský súd zaujal v otázke posúdenia uznávacieho prejavu iný právny názor, a to, že tento nie je uznaním podľa § 110 ods. 1 OZ, ale iba dohodou o splatnosti pohľadávky, aj keby o takúto dohodu išlo, nevylučovala by uznávací prejav, skôr iba potvrdzovala. V danej veci účelom písomnej Zmluvy o poskytnutí finančnej pôžičky z 25. 8. 2009 nebolo dohodnúť sa na poskytnutí pôžičky (na tej sa strany dohodli už vo februári 2009 ústne), ale garantovať žalovanej

vrátenie dlhu a tiež dohodnúť sa o spôsobe vrátenia zostávajúcej nesplatennej sumy. Okrem toho poukázala aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. 7. 2012 sp. zn. 3 Cdo 81/2011, ktorý zaujímal stanovisko k výkladu právneho úkonu podľa § 35 ods. 2 OZ. Podľa žalovanej z listiny označenej ako Zmluva o poskytnutí finančnej pôžičky vyplýva záväzok žalobkyne zaplatiť dlh veriteľovi. Žalobkyňa si pri jej podpise musela byť vedomá svojej povinnosti uhradiť jej zostávajúcu časť dlhu. Podpisom tejto listiny žalobkyňou došlo k platnému uznaniu dlhu. Krajský súd sa podľa jej názoru mal zaoberať aj možnosťou aplikácie § 110 ods. 1 OZ na daný prípad. V zmysle rozhodovacej praxe súdov uznanie práva podľa § 110 ods. 1 OZ nie je totožné s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky z 1. 7. 2008 sp. zn. 28 Cdo 84/2008, v ktorom sa uvádza, že na kvalifikované uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ s dopadom na plynutie a dĺžku premĺčacej doby nie je vyžadované, na rozdiel od uznania dlhu podľa § 558 OZ, vyjadrenie prísľubu dlžníka zaplatiť dlh. V danom prípade sa krajský súd odklonil od rozhodovacej praxe súdov, keď sa nezaoberal aplikáciou ustanovenia § 110 ods. 1 OZ, kde sa nevyžaduje na kvalifikované uznanie práva vyjadrenie prísľubu dlžníka dlh zaplatiť. Napokon poukázala na to, že konanie žalobkyne je možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď na jej viacnásobné výzvy nereagovala, naďalej jej neuhrádzala splátky dohodnuté v Zmluve o poskytnutí finančnej pôžičky. Vytýkala odvolaciemu súdu, že sa nezaoberal prípadnou neplatnosťou vznesenej námietky premĺčania pre jej rozpor s dobrými mravmi, hoci na to poukazovala v dovolaní. V tejto súvislosti odkázala na Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 643/04. Navrhla, aby Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu a tiež okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu žalovanej nevyužila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

7. V preskúmvanej veci je z obsahu dovolania zrejmé, že dovolateľka uplatňuje dovolací dôvod v zmysle § 432 C. s. p., pričom prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., keď podľa jej názoru sa odvolací súd pri riešení právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.).

9. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

10. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená jednak podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p., a musia byť splnené aj predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 C. s. p.

11. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu. Ani sama polemika s

rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní vecí, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným § 432 ods. 2 C. s. p.

12. Nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p., je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne a zároveň by mal špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd pri riešení tejto právnej otázky odklonil. Len v takomto prípade dovolací súd má totiž možnosť posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.).

13. V preskúmvanej veci dovolateľka v bode IV. dovolania síce uvádza, že odvolací súd sa pri riešení právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a že Občiansky zákonník pre uznanie práva nevyžaduje vyjadrenie prísľubu zo strany dlžníka a preto sa nestotožňuje s právnym názorom odvolacieho súdu (správne odvolacieho súdu), ale neuvádza konkrétnu právnu otázku, ktorú odvolací súd vyriešil nesprávne a ani konkrétne, ktorý právny názor pokladá za nesprávny. Pokiaľ v tomto smere zvyrazňuje podotknutie odvolacieho súdu, že na platné uznanie dlhu podľa § 558 OZ je potrebné, aby tento jednostranný právny úkon okrem všeobecných náležitostí dlžník urobil písomnou formou, vyjadril v ňom prísľub zaplatenia dlhu a uviedol dôvod a jeho výšku treba uviesť, že odvolací súd toto zdôraznil v súvislosti s jeho argumentáciou, že uznanie dlhu nie je samotným zaväzovacím dôvodom a nemožno ním založiť nový záväzok, jednostranne meniť pôvodne dohodnutý rozsah práv a povinností, a teda ani pôvodnú dohodu o splatnosti. Touto argumentáciou dovolací súd vôbec neriešil predpoklady, ktoré Občiansky zákonník vyžaduje pre uznanie práva podľa § 110 ods. 1 OZ. Len jednoduché konštatovanie dovolateľky, že sa nestotožňuje s právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nezodpovedá požiadavkám z hľadiska vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.

14. Pokiaľ dovolateľka poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 11. 1991 sp. zn. 2 Cz 60/91 treba uviesť, že uvedené rozhodnutie sa zaoberalo požiadavkou určitosti uznávacieho prejavu v zmysle § 110 ods. 1 OZ (v znení platnom do 31. 12. 1991) a dospelo k záveru, že požiadavka určitosti, čo do dôvodu a výšky, je splnená aj bez výslovného použitia výrazu uznanie dlhu, ak z okolností prípadu je nepochybné, že išlo o uznávací prejav. Keďže dovolateľka neuviedla právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil nesprávne, nie je z dovolania zrejmé, konkrétne v čom sa mal odvolací súd pri jej riešení od tohto judikátu odkloniť. Navyše, v prípade označeného judikátu, žalovaný mal uznať dlh v jeho písomnom čestnom vyhlásení, t. j. išlo o jednostranný právny úkon urobený dlžníkom. V danej veci, ako sama uviedla žalovaná, písomná Zmluva o poskytnutí finančnej pôžičky bola uzavretá z dôvodu, že žalobkyňa jej poskytnuté finančné prostriedky nevracala tak, ako bolo medzi nimi ústne dohodnuté. Okrem konštatovania obsahu ústne dohodnutého záväzku a skutočnosti, že žalovaná neplní ústnu dohodu o vracaní pôžičky, bola preto jej obsahom (nová) dohoda splátkového kalendára s určením doby splatnosti dlhu a tiež dohoda o sankciách v prípade neplnenia dohodnutých podmienok žalobkyňou (sankcie predmetom ústnej dohody neboli). Podľa dovolacieho súdu uvedené naznačuje aj to, že okolnosti prípadu, ktorý je predmetom tohto sporu, sú nepochybne iné, než okolnosti v judikovanej veci.

15. Pokiaľ žalovaná v dovolaní odkazovala na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 31. 7. 2012 sp. zn. 3 Cdo 81/2011 treba uviesť, že tento sa vyjadruje vo všeobecnosti k pravidlám výkladu právnych úkonov vyplývajúcim z ustanovenia § 35 ods. 2 OZ. Z dovolania dovolateľky však vôbec nevyplyva, v čom spočíva nesprávnosť použitia výkladových pravidiel uvedených v citovanom ustanovení odvolacím súdom, a teda v čom sa odvolací súd pri posúdení povahy Zmluvy o poskytnutí finančnej pôžičky odklonil od záverov uvedených v tomto rozhodnutí. Iba tvrdenie dovolateľky, že podľa jej názoru z označenej listiny vyplýva záväzok žalobkyne zaplatiť jej dlh a teda, že došlo k platnému uznaniu dlhu, nepostačuje pre splnenie požiadavky riadneho vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu podľa § 432 ods. 2 C. s. p.

16. Ani námietka žalovanej, že odvolací súd sa v predmetnej veci mal zaoberať aplikáciou § 110 ods. 1 OZ a v zmysle rozhodovacej praxe súdov rozlišovať medzi uznaním práva podľa § 110 ods. 1 OZ a inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 1. 7. 2008 sp. zn. 28 Cdo 84/2008 z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. neobstojí. Odvolací súd totiž nepovažoval Zmluvu o poskytnutí finančnej pôžičky za uznanie dlhu len

z tohto dôvodu, že v listine nie je vyjadrený prísľub žalobkyne dlh zaplatiť, ale že uvedená zmluva vôbec nenapĺňa zákonné predpoklady uznania dlhu v zmysle § 558 OZ, a teda ani zákonné predpoklady uznania práva podľa § 110 ods. 1 OZ. Navyše, táto argumentácia nebola žalovanou použitá v jej odvolaní, hoci rozsudok súdu prvej inštancie napádala aj pre nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. Nebol preto dôvod, aby odvolací súd túto žalovanou nastolenú otázku až v dovolaní, osobitným spôsobom riešil v rámci odvolacieho konania. Okrem toho, žalovaná nesprávne v súvislosti s touto otázkou za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu označila rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky (pozri R 71/2018). Nie sú preto splnené zákonné predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.

17. Napokon neobstojí tvrdenie žalovanej, že odvolací súd sa nezaoberal posúdením prípadnej neplatnosti vznesenia námietky premlčania pre rozpor s dobrými mravmi. Odvolací súd sa k tejto námietke stručne vyjadril v bode 32. rozsudku a dospel k záveru, že vznesenie námietky premlčania žalobkyňou nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 OZ, keďže žalobkyňa znížila svoj nárok o sumu 1.295,70 eur, ktorú dlhovala žalovanej z titulu pôžičky, hoci išlo o premlčaný dlh. Žalovaná v dovolaní neuvádza, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho názoru odvolacieho súdu. Ak v tomto smere odkazovala na Nález Ústavného súdu Českej republiky, platí to isté ako v bode 16. uznesenia.

18. Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na vyššie uvedené dôvody, dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c) a písm. f) C. s. p. odmietol.

19. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobkyni ich náhradu nepriznal, pretože jej žiadne preukázané trovy dovolacieho konania nevznikli.

20. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.